

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 52/2021-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou BAJO LEGAL, s. r. o., Landererova 8, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Branislav Jablonka, PhD., proti postupu Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CbZm 29/2016 takto

rozhodol:

1. Postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CbZm 29/2016 **boli porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresný súd Bratislava V **je povinný** zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie **2500 eur**, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Bratislava V **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **680,74 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. októbra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn.

2. CbZm 29/2016. Sťažovateľ navrhuje, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadostučinenie v sume 20 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 52/2021-17 z 23. februára 2021 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v celom rozsahu.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a vyjadrení účastníkov konania vyplýva, že sťažovateľ podal 9. februára 2016 Okresnému súdu Bratislava I žalobu o zaplatenie sumy 1 430 410 eur s príslušenstvom zo zmenky. Žaloba bola Okresnému súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) postúpená 2. júna 2016. Okresný súd vydal 22. augusta 2016 platobný rozkaz, ktorý bol v dôsledku podania odporu žalovanými zrušený uznesením z 10. novembra 2016.

3. Na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 6. februára 2017, okresný súd na základe návrhu oboch sporových strán prerušil napadnuté konanie na obdobie štyroch mesiacov z dôvodu prebiehajúceho trestného konania. Následne uznesením z 8. augusta 2017 rozhodol o jeho pokračovaní. Okresný súd prípsmi z 11. októbra 2017 zaslal sporovým stranám na vyjadrenie znalecký posudok vypracovaný v paralelne prebiehajúcom trestnom konaní. Pojednávanie, ktoré bolo nariadené na 5. marec 2018, bolo zrušené na základe žiadosti žalovaných a nový termín bol určený na 16. apríl 2018. Toto pojednávanie bolo odročené na 9. júl 2018, a to z dôvodu žiadosti žalovaných, ktorí navrhovali vypracovanie súkromného znaleckého posudku, keďže namietali výsledok znaleckého skúmania v trestnom konaní. Pojednávania nariadené na 9. júl 2018 a 13. august 2018 boli odročené opakovane na žiadosť žalovaných, z dôvodu nezabezpečenia súkromného znaleckého posudku. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 28. decembra 2018 doplnenie žaloby.

4. Z priebehu napadnutého konania vyplýva, že sťažovateľ následne viackrát žiadal okresný súd o nariadenie termínu pojednávania, a to konkrétne podaniami zo 14. septembra 2018, 21. novembra 2018, 7. marca 2019, 26. júna 2019, 27. augusta 2019 a 21. novembra 2019 a podaniami z 20. septembra 2019 a 12. decembra 2019 sa obrátil na predsedu okresného súdu so sťažnosťami na prietahy.

5. Okresný súd nariadil termín pojednávania na 27. február 2020, na ktorom nedošlo k meritórnemu prejednaniu veci z dôvodu doručovania vyjadrení z 24. februára 2020 a 27. februára 2020 sporovým stranám navzájom. Pojednávanie bolo odročené na 18. marec 2020, ktoré bolo následne zrušené z dôvodu protiepidemiologických opatrení. Okresnému súdu bol 27. apríla 2020 doručený návrh sťažovateľa na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ktorý bol uznesením z 11. augusta 2020 zamietnutý. Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu odvolanie a spis bol 8. februára 2021 predložený odvolaciemu súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, argumentujúc, že k porušeniu jeho práv označených v bode 1 tohto nálezu došlo neefektívnym postupom okresného súdu, ako aj jeho nečinnosťou. Poukazuje na skutočnosť, že do dňa podania ústavnej sťažnosti nedošlo ani len k otvoreniu pojednávania, a to napriek skutočnosti, že zmenková

žaloba bola na okresnom súde podaná 9. februára 2016. V napadnutom konaní podával opakované žiadosti o nariadenie termínu pojednávania a sťažnosti na prietáhy predsedovi okresného súdu. Viaceré nariadené pojednávania boli opakovane odročované na žiadosť žalovaných. V prospech svojho sťažnostného návrhu poukazuje aj na neefektívny postup okresného súdu, ktorý akceptoval vypracovávanie súkromného znaleckého posudku žalovanými v trvaní viac ako roka. Okresný súd rozhodol o jeho návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia takmer štyri mesiace po jeho podaní, a to napriek tomu, že bol povinný o ňom rozhodnúť najneskôr do 30 dní od jeho podania. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľ uvádza, že 11. septembra 2020 podal proti uzneseniu o zamietnutí jeho návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia z 11. augusta 2020 odvolanie, ktoré okresný súd do dňa podania ústavnej sťažnosti nezaslal ani žalovaným na vyjadrenie, a teda ani nebol predložený na rozhodnutie odvolaciemu súdu, čím opätovne nedochádza k plynulému prejednaniu sporu.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

7. Okresný súd po chronologickom opise napadnutého konania poukázal na skutočnosť, že rozhodnutím disciplinárneho senátu zo 17. júna 2020 bol zákonnému sudcovi v tejto veci, a to [REDAKOVANÉ] dočasne pozastavený výkon funkcie sudcu v súvislosti s jeho dlhodobo pretrvávajúcim konaním v rozpore s procesnými predpismi, so statusovými zákonmi a s etickými pravidlami správania sa sudcu. Sudca dlhodobo nereagoval ani na predchádzajúce výzvy na predloženie spisov týkajúcich sa iných ústavných sťažností, resp. na vyjadrenie sa k viacerým pochybeniam v chode jemu prideleného súdneho oddelenia. Spis sp. zn. 2 CbZm 29/2016 sa až do jeho komisionálneho odobratia nachádzal v uzamknutej kancelárii pridelenej [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. Po zmene zákonného sudcu 4. augusta 2020 bolo 11. augusta 2020 rozhodnuté o návrhu sťažovateľa na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Spis bol odvolaciemu súdu predložený až 8. februára 2021 z dôvodu, že k 1. januáru 2021 došlo opätovne k zmene zákonného sudcu. Vzhľadom na uvedené je možné podanú ústavnú sťažnosť považovať za čiastočne dôvodnú. Výšku požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia považuje okresný súd za neprimeranú a neopodstatnenú.

III.2. Replika sťažovateľa:

8. Sťažovateľ vo svojej replike predniesol, že na podanej ústavnej sťažnosti v celom rozsahu trvá. K tvrdeniam okresného súdu uviedol, že v období od podania žaloby do júla 2018 sa síce, tak ako tvrdí okresný súd, konalo, avšak nie efektívne. Poukázal na neprimerane dlhú lehotu od podania žaloby po nariadenie prvého pojednávania v trvaní jedného roka, ako aj na neprimeranú lehotu od vydania uznesenia o pokračovaní v konaní v auguste 2017 do nariadenia ďalšieho termínu pojednávania v marci 2018. Za podstatnú považuje skutočnosť, že od apríla 2018 až do marca 2021 okresný súd nevykonal žiadny efektívny úkon, aj keď nariadil pojednávanie na 27. február 2020, toto opätovne ako vždy neotvoril, aj keď on ako žalobca trval na jeho otvorení. Z uvedeného dôvodu je po piatich rokoch súdneho sporu na začiatku, pretože pojednávať sa reálne ešte ani nezačalo. Zdôraznil, že je taktiež ústavne neakceptovateľné, aby sa v rámci dvojinštančného

konania rozhodovalo o zabezpečovacom opatrení viac ako 11 mesiacov, keďže ide o úkony, o ktorých majú všeobecné sudy rozhodovať bez zbytočného odkladu. Ním požadované primerané finančné zadosťučinenie považuje s prihliadnutím na žalovanú sumu za symbolické odškodnenie. Navrhol, aby ústavný súd zohľadnil, že zmenkové konanie o abstraktnej pohľadávke by malo byť podstatne rýchlejšie ako konanie o zaplatenie kauzálnej pohľadávky.

9. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov vrátane ich príloh predložených ústavnému súdu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote je založená na jeho tvrdení, že k porušeniu týchto jeho práv došlo nečinnosťou okresného súdu v napadnutom konaní, ako aj jeho neefektívnym konaním.

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

12. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa sporová strana obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

13. Táto povinnosť súdu do 1. júla 2016 vyplývala z § 6 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý súdom prikazoval, aby v súčasnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupoval v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

14. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie strany sporu a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

15. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o nároku sťažovateľa na zaplatenie peňažnej sumy vyplývajúcej zo zmenky. V zmysle § 22 písm. a) CSP je v obvode krajského súdu príslušným rozhodovať v zmenkových a šekových sporoch okresný súd (tzv. kauzálna príslušnosť). V zmysle zákonnej právnej úpravy je teda výlučne okresný súd príslušným v rámci obvodu príslušného kraja rozhodovať zmenkové a šekové spory. Aj z uvedeného dôvodu zákonom ustanovenej špecializácie okresného súdu tvoria takéto druhy sporov štandardnú súčasť jeho rozhodovacej agendy. Napadnuté konanie sa preto s prihliadnutím na špecializáciu okresného súdu pri rozhodovaní obdobných právnych sporov nejaví *prima facie* ako právne zložité. V prerokúvanom prípade možno identifikovať prvok faktickej zložitosti – potrebu posúdenia pravosti podpisu na zmenke súdnym znalcom. Okresný súd však v napadnutom konaní neuskutočnil ani jedno pojednávanie, v rámci ktorého by pristúpil k meritórnemu prejednaniu žaloby. Aj uvedená skutočnosť svedčí o tom, že zbytočné prietahy v tomto prípade nemožno ospravedlniť faktickou zložitou veci.

16. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prietahoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd konštatuje, že nezistil také správanie sťažovateľa ako strany sporu napadnutého konania, ktoré by prispelo k zbytočným prietahom. Práve naopak, sťažovateľ vyvinul procesnú aktivitu na odstránenie vznikajúcich prietahov v napadnutom konaní, keď opakovane urgoval okresný súd so žiadosťou o nariadenie termínu pojednávania a následne sa podaniami z 20. septembra 2019 a 12. decembra 2019 obrátil so sťažnosťou na prietahy na predsedu okresného súdu.

17. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (m. m. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08). Za neefektívnu činnosť, ktorá môže zapríčiniť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd považuje aj nesprávnu, resp. nesústredenú činnosť všeobecného súdu (m. m. II. ÚS 33/99).

18. Ústavný súd konštatuje, že okresný súd vo veci koná od 2. júna 2016, keď mu bol spor postúpený z Okresného súdu Bratislava I, a dosiaľ napadnuté konanie právoplatne neukončil. Aj keby sa všetky úkony okresného súdu mohli označiť za efektívne, čo nemožno, celkový čas prejednávania veci (takmer päť rokov) s prihliadnutím na skutočnosť, že okresný súd dosiaľ spor meritórne neprejednal na žiadnom z nariadených pojednávaní, je z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľný a opodstatňuje záver o porušení dotknutých práv sťažovateľa.

19. Z priebehu napadnutého konania vyplýva, že bolo nariadených celkovo sedem termínov pojednávania (na 6. február 2017, 5. marec 2018, 16. apríl 2018, 9. júl 2018, 13. august 2018, 27. február 2020 a 18. marec 2020, pozn.), z ktorých ani na jednom nedošlo k meritórnemu prejednaniu sporu. Až štyri pojednávania boli zrušené, resp. odročené na žiadosť žalovaných, z dôvodu potreby vypracovania súkromného znaleckého posudku, resp. z dôvodu jeho nevyhotovenia v termíne do nariadených pojednávaní. Okresnému súdu bol súkromný znalecký posudok doručený 12. júna 2019, a to napriek skutočnosti, že žalovaní už vo svojom vyjadrení

z 26. októbra 2017 deklarovali potrebu (nad rámec dokazovania vykonaného v paralelne prebiehajúcom trestnom konaní, pozn.) znaleckého dokazovania na účel skúmania pravosti podpisov na zmenke. Okresný súd tak akceptoval viacnásobné odročovanie nariadených pojednávanií zo strany žalovaných, ktorým trvalo takmer dva roky zabezpečiť súkromný znalecký posudok. Ako pritom vyplýva z vyjadrenia okresného súdu, zmenka bola z trezoru okresného súdu sprístupnená znalkyni 22. februára 2019 a následne znalkyňou vrátená do trezoru 2. apríla 2019. Znalecký posudok bol okresnému súdu doručený 12. júna 2019. Samotné znalecké dokazovanie tak samo osebe netrvalo od sprístupnenia zmenky znalkyni tak dlho, ako dlho trvalo žalovaným zabezpečiť si súkromné znalecké dokazovanie. Na tomto mieste ústavný súd zdôrazňuje, že postup okresného súdu, ktorý v sporovom konaní akceptoval vypracovávanie súkromného znaleckého posudku v trvaní takmer dvoch rokov (od okamihu, keď sa žalovaní dozvedeli o výsledku znaleckého dokazovania v trestnom konaní v októbri 2017, pozn.), nemožno považovať s ohľadom na celkovú neprimeranú dĺžku napadnutého konania za efektívny postup smerujúci k poskytnutiu dostatočnej ochrany práv sťažovateľa. Aj napriek skutočnosti, že súkromný znalecký posudok bol okresnému súdu doručený v júni 2019, spor nebol ani na následne nariadených pojednávaniach meritórne prejednaný.

20. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

21. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie 20 000 eur s poukázaním na celkovú neprimeranú dĺžku napadnutého konania, zdôrazňujúc, že priznanie takéhoto finančného zadosťučinenia ho vzhľadom na žalovanú sumu len symbolicky odškodní.

22. S prihliadnutím na skutočnosti, ktorými sťažovateľ odôvodňuje sumu požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia, ústavný súd akcentuje, že právomoc ústavného súdu priznať primerané finančné zadosťučinenie nepredstavuje realizáciu práva priznaného čl. 46 ods. 3 ústavy. Primerané finančné zadosťučinenie nemožno preto stotožňovať s odškodnením, s náhradou, či už za skutočnú škodu, alebo za ušlý zisk (obdobne I. ÚS 117/08). Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je náhrada nemajetkovej ujmy, a nie prípadná náhrada škody“ (III. ÚS 75/01), pričom dôvodom na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nemôže byť len výška sumy v predmetnom spore (m. m. II. ÚS 36/02).

23. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia tak ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

24. Vzhľadom na konštatované zbytočné priet'ahy okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd považoval priznanie sumy 2 500 eur za primerané finančné zadosťučinenie (bod 2 výroku nálezu).

25. Vo zvyšnej časti, t. j. nad rámec priznaného finančného zadosťučinenia ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výrokovej časti nálezu).

V.
Trovy konania

26. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 680,74 eur (bod 3 výroku nálezu).

27. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Priznal náhradu za tri právne úkony, t. j. prevzatie a prípravu zastupovania, podanie ústavnej sťažnosti a vyjadrenie na výzvu ústavného súdu z 25. marca 2021. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2020 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 177 eur. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 10,62 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 187,62 eur za jeden úkon uskutočnený v roku 2020, t. j. za dva úkony sumu 375,24 eur. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2021 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky predstavuje sumu 181,17 eur, čo spolu s režijným paušálom predstavuje sumu 192,04 eur. Takto stanovená odmena za tri úkony spolu s 20 % DPH, ktorej platiteľom je právny zástupca sťažovateľa (§ 18 ods. 3 vyhlášky), predstavuje celkom sumu 680,74 eur.

28. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu